

KS. MARIUSZ MARSZAŁEK

SPRAWOZDANIE
Z MIĘDZYNARODOWEJ KONFERENCJI
KANONISTYCZNO-TEOLOGICZNEJ
„APOSTOŁOWIE BOŻEGO MIŁOSIERDZIA”
Wilno 17 września 2016 r.

W dniu 17 września 2016 roku w gmachu Wyższego Seminarium Duchownego w Wilnie odbyła się międzynarodowa konferencja kanonistyczno-teologiczna pt. Apostołowie Bożego Miłosierdzia. Głównymi jej organizatorami byli: Stowarzyszenie Wspólnota Polska, Stowarzyszenie Betlejem Bożego Miłosierdzia oraz Kuria Archidiecezji Wileńskiej. Celem sympozjum było przybliżenie wiernym myśli św. Jana Pawła II, św. Faustyny Kowalskiej, bł. ks. Michała Sopoćki i s. Heleny Majewskiej. Inicjatywa stanowiła okazję do wymiany doświadczeń polskich i litewskich teologów oraz duszpasterzy. W spotkaniu wzięło udział około 100 osób z Litwy oraz z Polski. Referaty wygłaszane były zarówno w języku polskim, jak i litewskim. Organizatorzy zapewnili tłumaczenie symultaniczne.

Otwarcia konferencji dokonał ks. abp Gintaras Grušas, metropolita wileński. W słowie wstępnym podkreślił on, iż wybór miejsca spotkania nie był przypadkowy. Wilno, jak zaznaczył, to niemy świadek największych objawień prywatnych zatwierdzonych przez Kościół w XX wieku. Z miastem tym była związana nie tylko znana na całym świecie św. Faustyna Kowalska, ale także bł. ks. Michał Sopoćko oraz s. Helena Majewska. Z przesłaniem Bożego miłosierdzia przybył tu św. Jan Paweł II, który podczas swojej oficjalnej podróży duszpasterskiej, jaka miała miejsce w dniach 4-8 września 1993 roku, odwiedził wiele miejsc związanych z kultem przekazanym nam przez polską mistyczkę. Na jego pątniczym szlaku znalazły się m.in. Sanktuarium Matki Bożej Ostrobramskiej, kościół pw. Ducha Świętego oraz kościół pw. św. Janów. Jak podkreślił metropolita wileński, konferencja wpisała się w cykl inicjatyw realizowanych w ramach obchodów

Nadzwyczajnego Jubileuszu Roku Miłosierdzia. Z kolei jej termin zbiegł się z rocznicą podyktowania koronki do Bożego Miłosierdzia, co miało miejsce 13-14 września 1935 roku na wileńskim Antokolu. Na koniec Ksiądz Arcybiskup wyraził nadzieję, że inicjatywa pomoże wiernym z pogłębieniem refleksji nad tajemnicą Bożego miłosierdzia, a osoby reprezentujące różne środowiska naukowe zachęci do dalszych poszukiwań i będzie stanowić dla nich okazję do zawiązania trwałej współpracy.

Po oficjalnym rozpoczęciu ks. dr Vladimir Soloviej, przewodniczący pierwszej sesji, poprosił ks. dr Kęstutisa Dailydę o wygłoszenie referatu pt. *Męka, Śmierć i Zmartwychwstanie Jezusa objawieniem się Trójcy jako pełni Miłości*. Prelegent wykazał w swoim wystąpieniu, że wydarzenie zbawcze zrealizowane przez Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa stanowiło szczyt objawienia Bożej Miłości, a zarazem dało początek Kościołowi. Objawienie Bożej Miłości w osobie Jezusa Chrystusa nie stoi w sprzeczności z Objawieniem Starego Testamentu. Izrael stopniowo odkrywał świętość, wszechmoc i miłosierdzie Boga. Z kolei Jezus, ofiarowując samego siebie ludziom, otworzył im perspektywę nowej egzystencji z Ojcem w Duchu Świętym.

„Absolutna Miłość” objawia się na krzyżu jako doskonała wspólnota trzech Osób Boskich. Nie jest ona zamknięta w sobie i na siebie. dopełnieniem ofiary złożonej przez Jezusa na krzyżu jest zmartwychwstanie. Stanowi ono wyraz otwarcia się Boga na człowieka oraz zaproszenie do wejścia w przestrzeń wspólnoty łączącej trzy Osoby Boskie. Odnosząc się do teologii św. Pawła, Prelegent podkreślił, iż objawienie się Bożej Miłości w wydarzeniu Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Jezusa ma istotne znaczenie dla całej ludzkości. Przyjmując skutki wydarzenia zbawczego, człowiek zostaje włączony w wewnętrzne życie Trójcy Świętej i uzdolniony do miłości agape. W ten sposób możliwe staje się budowanie nowej wspólnoty – Kościoła.

Na sam koniec ks. dr Dailydę wykazał, że wielkanocne przejście ze śmierci do życia nie jest wskrzeszeniem, ale początkiem jakościowo nowej egzystencji, której jedyną normą jest trynitarna agape.

Kolejny referat pt. «Sensus fidei» w odkrywaniu tajemnicy Bożego Miłosierdzia w nauczaniu św. Jana Pawła II i papieża Franciszka wygłosił ks. prał. Sławomir Oder. Na początku swojego wystąpienia, odnosząc się do dokumentu *Teologia dzisiaj: perspektywy, zasady i kryteria* wydanego przez Międzynarodową Komisję Teologiczną (29.11.2011) oraz wystąpienia ostatniego papieża, wyjaśnił pojęcie *sensus fidei*. Następnie wskazał na za-

leżność między zmysłem wiary ludu Bożego a Magisterium.

Przechodząc do zasadniczego tematu swojego wystąpienia, Prelegent zwrócił uwagę na fakt, iż zarówno św. Jan Paweł II, jak i papież Franciszek nie tylko ofiarowali Kościołowi doktrynę dotyczącą Bożego miłosierdzia, ale i sami uczestniczyli, jako członkowie ludu Bożego, w przeżywaniu doświadczenia zmysłu wiary. Jednocześnie, jako następcy Piotra, stali się gwarantami prawdy i autentyczności tego, w co wierzą wraz z całym ludem Bożym. Ks. Oder wskazał na ciągłość Magisterium papieskiego odnośnie omawianego tematu, odnotowując jednocześnie odmienność dróg życiowych, które przebyli św. Jan Paweł II i papież Franciszek, a które zasadniczo miały wpływ na kształtowanie się w nich wrażliwości na tematykę Bożego miłosierdzia.

Według Autora, patrząc na podejście św. Jana Pawła II do zagadnienia Bożego miłosierdzia, można mówić o spojrzeniu „z wysoka”. Wojtyła postrzega świat z perspektywy globalnej i historycznej, stając się obserwatorem zła instytucjonalizowanego, które w XX wieku budowało struktury śmierci zagrażające całej ludzkości. Ostatecznie dochodzi do wniosku, że owe struktury zła są głęboko zakorzenione w rzeczywistości człowieka zranionego przez grzech. Dopiero doświadczenie miłosierdzia Bożego przywraca godność człowieka i pozwala mu budować cywilizację miłości oraz życia.

Z kolei droga papieża Franciszka do odkrywania tajemnicy Bożego miłosierdzia to droga „od dołu”, od wizji człowieka naznaczonego grzechem oraz jego skutkami. Stąd w nauczaniu Bergoglio zauważalne jest wyczulenie na wszelkie krzywdy i ciągłe przynaglenie do realizacji sprawiedliwości społecznej.

Na sam koniec Prelegent zaznaczył, iż zasadniczym urzeczywistnieniem historycznym zmysłu wiary jest życie i dzieło świętych. Poprzez przykład świętych Bóg przemawia do serc swych dzieci i ożywia ich wspólne przeżywanie wiary. Z kolei Magisterium pasterzy Kościoła objaśnia ich treść.

Trzeci referat, ostatni pierwszego panelu, wygłosił ks. prał. Paweł Ptasznik. Nosił on tytuł Św. Jan Paweł II – prorok Bożego miłosierdzia. Ze względu na szeroki zakres tematu Prelegent, jak zaznaczył we wstępie, w swoim wystąpieniu ograniczył się do trzech wydarzeń, w których zbiegają się wszystkie wątki papieskiej wizji teologii i kultu miłosierdzia Bożego. Były nimi: ogłoszenie Encykliki *Dives in misericordia*, ogłoszenie święta miłosierdzia Bożego i akt zawierzenia świata miłosierdziu Bożemu.

Ks. Ptasznik wskazał na wpływ, jaki wywarła osoba św. Faustyny Ko-

walskiej na kształtowanie się wizji człowieka i świata przyszłego następcy św. Piotra. Już w młodości, będąc związanym z klasztorem sióstr magdalenek w krakowskich Łagiewnikach, zetknął się z przesłaniem Bożego miłosierdzia przekazanym polskiej zakonnicy przez Pana Jezusa. Z kolei jako kapłan stał się świadkiem dyskusji dotyczącej autentyczności doświadczeń mistyczki ze Zgromadzenie Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, która ostatecznie doprowadziła do wydania przez Święte Oficjum w 1959 roku dekretu zabraniającego szerzenie kultu wywodzącego się z prywatnych objawień. Po przyjęciu sakry biskupiej postanowił powrócić do tego zagadnienia. Po objęciu Stolicy Piotrowej podjął stosowne kroki zmierzające do uregulowania kwestii kultu Bożego miłosierdzia. Pierwszym z nich było wydanie Encykliki *Dives in misericordia* stanowiącej teologiczną i biblijną refleksję nad tajemnicą największego atrybutu Boga. Jej publikacja dała możliwość dalszych prac nad omawianym zagadnieniem.

Przełomowym wydarzeniem w szerzeniu kultu Bożego miłosierdzia, zdaniem Autora, było wprowadzenie święta Bożego Miłosierdzia do kalendarza liturgicznego Kościoła powszechnego. Pobożność, która do tej pory miała charakter prywatny, została włączona do chrześcijańskiej tradycji liturgicznej.

Na sam koniec ks. Ptasznik wskazał na doniosłość Aktu Zawierzenia Świata Miłosierdziu Bożemu, jakiego dokonał św. Jan Paweł II 17 sierpnia 2002 roku w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach. Wyjaśnił, iż z teologicznego punktu widzenia należy go traktować jako krótką modlitwę trynitarną. Podkreślił, że nie jest to akt „oddania”, ale „zawierzenia”. Papież świadomie dokonał takiego wyboru formuły, gdyż aktu oddania może dokonać jedynie człowiek wierzący. Św. Jan Paweł II pragnął zaś polecić Bogu wszystkich ludzi bez wyjątku. Za dopełnienie tego zawierzenia uważa Prelegent akt oddania Maryi w Sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej, jakiego dokonał św. Jan Paweł II 19 sierpnia 2002 roku.

Drugiej sesji, jaka odbyła się po krótkiej przerwie, przewodniczył ks. dr Kęstutis Dailydė. Pierwszy referat pt. Aktualność myśli formacyjnej bł. ks. Michała Sopoćki w świetle aktualnie obowiązującego prawa kanonicznego wygłosił ks. Mariusz Marszałek. We wstępie podkreślił on, iż w głoszeniu przesłania Bożego Miłosierdzia szczególną rolę odgrywają kapłani. Miał tego świadomość ks. Michał Sopoćko. Dlatego w swojej posłudze duszpasterskiej, a także w działalności naukowej, poświęcał dużo uwagi zagadnieniu formacji kapłańskiej.

Prelegent przypomniał najważniejsze fakty z życia spowiednika s. Faustyny związane z jego posługą ojca duchownego w Seminarium Duchownym w Wilnie. Zwrócił uwagę na jego osobiste zaangażowanie w pracy z alumnami. Ksiądz Marszałek dodał, że ks. Sopoćko kontynuował posługę wśród alumnów w Białymstoku, gdzie przeniósł się po zakończeniu II wojny światowej.

W kolejnej części swojego wystąpienia Autor referatu przedstawił najważniejsze elementy myśli formacyjnej bł. ks. Michała Sopoćki. Zwrócił uwagę na rolę Bożego miłosierdzia, jaką wyznaczał w formacji kandydatów do kapłaństwa. Zaprezentował drogę do bycia miłosiernym, jaką można wyprowadzić z analizy pism spowiednika św. Faustyny. Składają się na nią następujące elementy: oczyszczenie obrazu Boga, przyjęcie siebie jako daru, nadprzyrodzona miłość bliźniego i całkowita ofiara z siebie. Spowiednik św. Faustyny Kowalskiej był zwolennikiem integralnego modelu formacyjnego obejmującego różne wymiary ludzkiego życia. Głosił konieczność „uduchowienia” władz cielesnych na drodze do świętości.

Odnosząc się do dzisiejszych wytycznych zawartych w Kodeksie Prawa Kanonicznego św. Jana Pawła II oraz w dokumentach watykańskich dotyczących formacji kapłańskiej, ks. Marszałek wykazał, że wskazówki bł. ks. Michała Sopoćki odnośnie poruszanego zagadnienia pozostają nadal aktualne. Szczególnie cenny może się okazać zaproponowany przez niego model formacyjny łączący elementy teologiczne i psychologiczne. Najlepszym dowodem owocności jego wizji formacyjnej jest przykład życia. Ks. Sopoćko konsekwentnie realizował w swoim życiu to, co głosił. Świadczą o tym zachowane świadectwa wychowanków oraz współbraci w kapłaństwie, a przede wszystkim dowodzi tego wpisanie go do grona błogosławionych Kościoła katolickiego.

Następnie głos zabrała siostra Marietta (Elżbieta) Kruszewska ze Zgromadzenia Jezusa Miłosiernego. Wygłosiła ona referat pt. *Geneza Zgromadzenia Sióstr Jezusa Miłosiernego w pismach św. Faustyny i bł. Michała Sopoćki*. Jak zaznaczyła już na wstępie, kwestia założenia nowego zgromadzenia zakonnego, którego celem byłoby głoszenie prawdy o Bożym miłosierdziu, stanowiło od samego początku integralny element przesłania Pana Jezusa przekazanego św. Faustynie Kowalskiej. Prelegentka zwróciła uwagę na fakt, iż pierwsze natchnienie odnośnie nowego zgromadzenia miało miejsce w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego. W dalszej części swojego wystąpienia s. Marietta dokonała prezentacji kształtowania się charyzmatu nowej rodziny zakonnej w pismach św. Faustyny. Autorka referatu dużo

uwagi poświęciła wątpliwościom, jakie trapiły mistyczkę, a które dotyczyły kwestii opuszczenia swojego zgromadzenia celem podjęcia się zadania powołania do istnienia nowej wspólnoty życia konsekrowanego. Kluczową rolę w rozeznawaniu wewnętrznych poruszeń odegrał ks. Michał Sopoćko. Wykazał się on wielkim realizmem, nakazując swojej penitentce daleko posuniętą roztropność i wierne wypełnianie swoich obowiązków w oczekiwaniu na bardziej stosowną chwilę do przystąpienia do dzieła.

Prelegentka podkreśliła, iż s. Faustyna miała nie tylko wewnętrzne poznanie charyzmatu i duchowości nowego zgromadzenia, ale także w licznych objawieniach widziała klasztor miłosierdzia Bożego. Poza tym duchowo obcowiała z przebywającymi w nim osobami.

Po śmierci s. Faustyny wszystkie wizje i wewnętrzne natchnienia odnośnie nowego zgromadzenia spełniły się w całej pełni. Zgodnie z tym, co wcześniej zapowiedziała urodzona w Głogowcu mistyczka, kandydatki same zgłosiły się do ks. Sopoćki. Pierwszą z nich była Jadwiga Osieńska. Do niej dołączyło pięć kolejnych tworząc tzw. „pierwszą szóstkę”, która 11 kwietnia 1942 roku złożyła pierwsze śluby prywatne w kaplicy sióstr karmelitanek w Wilnie. Po zakończeniu działań wojennych siostry opuściły Wilno i osiadły w Mysliborzu. Ksiądz Sopoćko odwiedzał je wielokrotnie. W kolejnych latach Zgromadzenie Sióstr Jezusa Miłosiernego rozwijało się. 2 sierpnia 1955 roku zastało zatwierdzone na prawie diecezjalnym, a 13 maja 2008 roku na prawie papieskim. Obecnie realizuje swój charyzmat w kilkunastu domach w Polsce i tyleż samo zagranicą. Celem zgromadzenia jest wielbienie, głoszenie miłosierdzia Bożego i wypraszenie go dla świata.

Jako ostatni w drugiej sesji przemawiał ks. dr Michał Damazy. Zaprezentował on referat pt. Helena Majewska – cichy świadek Bożych tajemnic i kontynuator misji św. Faustyny Kowalskiej. Na wstępie Prelegent stwierdził, iż w wielu pracach podejmujących zagadnienie Bożego Miłosierdzia dostrzega płytkość myśli, a nawet nielogiczność. Zauważył, iż miłosierdzie bywa mylone z charytatywnością i dobroczynnością. Już na samym początku swojego referatu wykazał, iż papież Franciszek w bulli *Misericordiae vultus* wskazuje przede wszystkim na potrzebę kontemplacji tajemnicy Bożego miłosierdzia, co z kolei ma prowadzić do przyjęcia go we własnym życiu i naśladowania w swojej codzienności. Dopiero osobiste doświadczenie Bożego miłosierdzia ma inspirować do działań na rzecz bliźniego.

Ks. dr Michał Damazy podkreślił, że dzieło św. Faustyny Kowalskiej nie jest czymś wyjątkowym i niepowtarzalnym. Tajemnica Bożego miłosierdzia pojawia się w pismach innych mistyków, m.in. św. Małgorzaty Marii

Alacque czy s. Benigny Konsolaty Ferrero.

Jak stwierdził Autor referatu, ks. Michał Sopoćko, podejmując się zadania rozeznania prywatnych objawień s. Faustyny Kowalskiej, miał świadomość uczestniczenia w większym planie Bożym. Powierzoną mu przez Opatrzność Bożą misję realizował poprzez głoszenie homilii i kazań oraz publikacje artykułów. Po śmierci s. Faustyny osobiście zaangażował się w sprawę założenia nowego zgromadzenia zakonnego, którego celem byłoby głoszenie przesłania Bożego miłosierdzia. Pomocą w realizacji tego wezwania Pana Jezusa okazała się być s. Helena Majewska ze Zgromadzenia Sióstr od Aniołów.

Ta mało jeszcze znana dla szerszego kręgu wiernych postać już od lat dziecięcych doświadczała spotkań z Jezusem, z Maryją i Aniołem Stróżem. Poza tym wielokrotnie była dręczona przez złego ducha. W przesłaniu Pana Jezusa skierowanym do niej ważne miejsce zajmowała kwestia kultu Bożego miłosierdzia. Utrzymywane początkowo w sekrecie doświadczenia wymagały weryfikacji. Tej trudnej posługi podjął się bł. ks. Michał Sopoćko. Pan Jezus życzył sobie, by s. Majewska stała się pomocą dla swojego spowiednika w organizowaniu nowego zgromadzenia.

Przeprowadzona przez ks. Damazyna analiza pism bł. ks. Michała Sopoćki i jej penitentki ze Zgromadzenie Sióstr od Aniołów wykazała, że impuls do pracy nad nowym zgromadzeniem wyszedł od s. Majewskiej. Miała ona ostatecznie ważny wkład w formację pierwszych członkiń tworzącego się Zgromadzenia Sióstr Jezusa Miłosiernego. Każdą znała osobiście. Otrzymała wiele światła bezpośrednio od Pana Jezusa odnośnie każdej z nich.

Wewnętrzne doświadczenia s. Majewskiej zdaniem ks. Damazyna należy uznać za kontynuację i dopełnienie objawień s. Faustyny Kowalskiej. Analiza Dzienniczka mistyczki ze Zgromadzenia Sióstr od Aniołów dostarcza wielu cennych informacji o dojrzewaniu ks. Michała Sopoćki do powierzonej mu przez Opatrzność misji. Na zakończenie Prelegent podkreślił, iż udokumentowane świadectwa współsióstr pokazują, że s. Majewska nie tylko głosiła słowem przesłanie Bożego Miłosierdzia, ale także wprowadzała je w czyn. We wspólnocie była nazywana „miłosierdzie”.

Ostatnią, trzecią sesję poprowadził ks. Mariusz Marszałek. Jako pierwszy głos zabrał ks. dr Valdimir Soloviej. Wygłosił on referat pt. O prawdziwym i rzekomym miłosierdziu. W swoim wystąpieniu skupił się na rozróżnieniu i właściwym zdefiniowaniu następujących pojęć: miłosierdzie, litość i współczucie. Za przykład miłosierdzia Prelegent uznał postawę ojca

z Łukaszej przypowieści o synu marnotrawnym. Ikoną współczucia dla Autora referatu jest Matka Boska na weselu w Kanie Galilejskiej, natomiast płaczące nad prowadzonym na stracenie Chrystusem niewiasty ukazują postawę litości. Analiza tych trzech biblijnych obrazów pozwala na wskazanie elementów zbieżnych oraz różnicujących postawę miłosierdzia, współczucia i litości.

Dzięki współczuciu człowiek może odczuwać stany uczuciowe innego człowieka tak, jakbym to sam je przeżywał. Współczucie buduje pomost między ludźmi na płaszczyźnie emocjonalnej. Z kolei litość jest wstrząsem uczuciowym, który rodzi się na widok cudzej nędzy. Wstrząs ten wywołuje nie tylko płacz, ale często również prowadzi do czynu – np. udzielenie jałmużny. Jednak litość nie koniecznie zakłada wejście w sytuację drugiego człowieka. To dlatego może ona być odbierana przez człowieka cierpiącego jako coś poniżającego.

Miłosierdzie z kolei jest „objawieniem miłości”. Miłosierdzie ma coś ze współczucia, jednak nie jest z nim tożsame. Ono nie tylko poznaje obiektywnie stany uczuciowe drugiego człowieka, ale również ma w nich udział. Cieszy się z radosnymi, smuci się z zasmuconymi. W pewnym punkcie jednak drogi współczucia i miłosierdzia rozchodzą się. Współczucie może dotyczyć radosnych stanów człowieka, miłosierdzie natomiast pochyla się przede wszystkim nad ludzką biedą, bólem czy rozpaczą. Pod tym względem miłosierdzie jest podobne do litości.

Chrześcijańskie miłosierdzie wie przede wszystkim to, że człowiek jest wielkim marnotrawcą darów Bożych. Porzuca dom Ojca, trwoni jego majątek i miłość. W zaistniałej sytuacji Ojciec nie tylko lituje się nad losem syna i mu współczuje. Widzi coś więcej, a mianowicie dostrzega jego rozrzutność w stosunku do otrzymanych darów. Gdyby na takim widzeniu miało się wszystko zakończyć, miłosierdzie stałoby się bólem bez żadnej nadziei. Miłosierdzie jednak jest bólem nadziei. Miłosierdzie wierzy, że wszystko jest jeszcze do uratowania.

Kolejna Prelegentka, s. Maria Nulla (Helena Chmura) ZSMBM wygłosiła referat pt. Miłosierdzie i zaufanie jako rys drogi duchowej s. Faustyny. We wstępie przypomniała najważniejsze fakty z życia Sekretarki Bożego Miłosierdzia. Następnie dokonała krótkiej charakterystyki jej osobowości, podkreślając prostotę i skromność. Odnosząc się do konkretnych fragmentów Dzienniczka Heleny Kowalskiej Prelegentka wykazała, iż postawa miłosierdzia wobec ludzi i ufność do Boga to dwa zasadnicze rysy nabożeństwa do Bożego miłosierdzia. Zaznaczyła, że nie chodzi tu jednak o poje-

dyncze akty, ale o całościową postawę. W przypadku miłosierdzia wobec drugiego człowieka oznacza to pewien styl życia wyrażający się otwartością i gotowością do przebaczenia. Z kolei ufność złożona w Bogu to niezachwiane oczekiwanie od Niego przychylności w każdej sytuacji.

W kolejnej części swojego wystąpienia s. Chmura wykazała, iż s. Faustyna w swoim życiu realizowała ideały miłosierdzia w stosunku do bliźniego i ufności wobec Boga. Możliwe to było dzięki jej wyrobieniu się w pokorze, którą należy rozumieć jako uznanie przez człowieka swojej własnej ograniczoności i grzeszności. To właśnie dzięki pokorze wybrana do głoszenia światu przesłania Bożego miłosierdzia zakonnica w realizacji powierzonych jej przez Opatrzność zadań nie liczyła ani na siebie, ani na słabego człowieka, ale całą ufność pokładała w Bogu.

Ostatnim prelegentem był ks. prał. Franciszek Ślusarczyk. Wygłosił on referat pt. Misjonarze Miłosierdzia – trwałym owocem Roku Miłosierdzia. Swoje wystąpienie rozpoczął on od naszkicowania genezy Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia. Wykazał, iż z wypowiedzi papieża Franciszka wynika, że decyzja o jego ogłoszeniu dojrzała w nim stopniowo. Podkreślił także fakt, iż dla Ojca Świętego Rok Miłosierdzia to przede wszystkim czas poznania Ojca bogatego w miłosierdzie, a zarazem wezwanie do kształtowania wyobraźni miłosierdzia.

Kustosz Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie podkreślił, iż podejmując tematykę referatu należy uchwycić różnicę między filantropią a chrześcijańskim miłosierdziem. Ta pierwsza sprowadza się do działalności pojedynczych osób lub całych instytucji na rzecz pomocy materialnej potrzebującym. Inspiracją do tego rodzaju inicjatyw jest szeroko pojęty humanitaryzm. Filantropia ma zatem wymiar doczesny.

Chrześcijańskie miłosierdzie, które znajduje swoje korzenie już w Starym Testamencie, ma za cel doprowadzenie człowieka do zbawienia. Dlatego zasadniczą formą praktykowania miłosierdzia nie jest pomoc ubogim, ale głoszenie Dobrej Nowiny o Jezusie Chrystusie, który poprzez mękę, śmierć i zmartwychwstanie wyprowadził człowieka z niewoli grzechu.

Ks. Ślusarczyk zwrócił uwagę na fakt, iż rozesłanie 1140 Misjonarzy Miłosierdzia, jakiego dokonał Ojciec Święty w Środę Popielcową 2015, było jedną z najważniejszych inicjatyw przeżywanego Roku Miłosierdzia. Prelegent wymienił kanoniczne uprawnienia Misjonarzy Miłosierdzia oraz określił listę grzechów zarezerwowanych Stolicy Apostolskiej, z których mogli oni rozgrzeszać. Na sam koniec podkreślił, iż udzielenie specjalnych uprawnień Misjonarzom Miłosierdzia to zachęta dla wszystkich wiernych

do refleksji nad istotą przesłania Bożego Miłosierdzia, które niejednokrotnie w wielu działaniach duszpasterskich zostaje zredukowane do wezwania do niesienia pomocy ubogim i cierpiącym, stając się jedynie jedną z form filantropii.

Na koniec ks. Mariusz Marszałek podsumował całą konferencję, a także podziękował głównym sponsorom. Ks. abp Gintaras Grušas wyraził wyrazy uznania dla wszystkich prelegentów, którzy przyjęli zaproszenie. Zachęcił, by w swoich naukowych poszukiwaniach odnosili się także do Matki Bożej Miłosierdzia i do św. Kazimierza Królewicza, którzy nierozzerwalnie związani są z kultem Bożego miłosierdzia, a także z Wilnem.